

Sygn. akt V KZ 46/20

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk (przewodniczący)

SSN Jacek Błaszczak (sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Agnieszka Murzynowska

w sprawie **P. S.**

oskarżonego z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. i innych,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 października 2020 r.

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 23 września 2020 r., sygn. akt V KO 52/20

w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. oraz art. 538 § 2 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 23 września 2020 r., sygn. akt V KO 52/20, wznowił postępowanie karne w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 lutego 2017 r., sygn. akt II AKa (...) zmieniającym orzeczenie Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 19 października 2006 r., sygn. akt III K (...) i uchylił wyroki Sądów obu instancji w zakresie kwalifikacji prawnej i kary dotyczących przypisanej P. S. zbrodni i przekazał sprawę w tej części Sądowi Okręgowemu w Ś. do ponownego rozpoznania.

Wznawiając postępowanie we wskazanej sprawie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 538 § 2 k.p.k. w zw. z art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k., zastosował wobec P. S. tymczasowe aresztowanie na okres 3 miesięcy, tj. do dnia 21 grudnia 2020 r., godz. 9:30.

Zażalenie na to postanowienie złożył obrońca oskarżonego zarzucając naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 258 § 2 k.p.k. poprzez jego zastosowanie, jak również art. 257 § 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i orzeczenie wobec P. S. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, w sytuacji, gdy w okolicznościach niniejszej sprawy wystarczające byłoby zastosowanie wobec niego środka zapobiegawczego o charakterze nieizolacyjnym w postaci poręczenia majątkowego.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zastosowanie wobec P. S. środka zapobiegawczego w postaci poręczenia majątkowego w kwocie 20.000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesione przez obrońcę zażalenie jest niezasadne i nie może prowadzić do zmiany zaskarżonego postanowienia.

Podnoszone przez skarżącego w środku odwoławczym okoliczności, bądź to nie mają znaczenia dla kontroli instancyjnej wskazanego orzeczenia, bądź też są całkowicie chybione. Nie uwzględniają bowiem zaistnienia w sprawie tych przesłanek, które Sąd Najwyższy, orzekając w pierwszej instancji, wskazał jako uzasadniające zastosowanie wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania.

Przypomnieć należy, że postępowanie w sprawie P. S. zostało wznowione jedynie w odniesieniu do kwalifikacji prawnej i kary za przypisaną temu oskarżonemu zbrodnię zabójstwa. Rozstrzygnięcie w kwestii winy pozostaje natomiast nadal prawomocne. Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy *a quo* w zaskarżonym postanowieniu, P. S. przypisano popełnienie zbrodni zabójstwa na tle rabunkowym, dlatego też istnieje potrzeba zastosowania najsurowszego środka zapobiegawczego w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania. Jednocześnie brak jest uzasadnionych argumentów do uwzględnienia alternatywnego żądania obrońcy oskarżonego, tj. zastosowania w miejsce tymczasowego aresztowania łagodniejszych środków zapobiegawczych, w tym w

postaci postulowanego w *petitum* zażalenia poręczenia majątkowego.

W takiej sytuacji, gdy tymczasowe aresztowanie znajduje swoje podstawy normatywne w art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k., a konieczność jego zastosowania spowodowana jest wznowieniem postępowania w zakresie kwalifikacji prawnej zbrodni i wymiaru kary za nią, przy czym nie zachodzą okoliczności, które stałyby na przeszkodzie stosowaniu izolacyjnego środka zapobiegawczego, zażalenie obrońcy nie mogło zostać uwzględnione.

Z tych też względów zaskarżone postanowienie – jako zasadne – Sąd Najwyższy *ad quem* utrzymał w mocy.

Zażalenie zostało wniesione wyłącznie na korzyść oskarżonego, nie było więc podstaw do określenia trwania tymczasowego aresztowania wobec P. S. do dnia 22 grudnia 2020 r., a więc ponad wskazany - konkretną datą - okres w postanowieniu poddanym kontroli instancyjnej, tj. do dnia 21 grudnia 2020 r., godz. 9:30 (vide: pismo Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego w B. – k. 15 akt SN).